

LEGEA

... În adunare a apărut o fetiță; mulți dintre voi ați văzut-o. Cazul ei a apărut în publicația „Noi, oamenii”. Ea a venit, mi-a prins mâna și nu i-a mai dat drumul. Purta ochelari cu dioptrii foarte mari pentru că era aproape oarbă. Avea vederea atât de slabă, încât abia putea să distingă umbrele. Mă scuzați. Cred că nu vedea nimic. Nu-mi mai amintesc foarte bine cazul ei, dar cu o noapte înainte de asta, a fost aici un copil care avea picioarele anchilozate de ani de zile. Duhul Sfânt a venit și le-a spus părinților săi, de cât timp zăcea copilul în starea aceea: cred că era vorba de 4-5 ani, apoi le-e zis că este vindecat. Imediat după aceea, mama lui i-a desfăcut curelele cu care era susținut, iar copilul a început să meargă pe platformă, normal.

Acolo

era și un bărbat care stătea într-un scaun cu rotile... Doamna Morgan, o asistentă de la Clinica Mayo, a fost vindecată de cancer. În urmă cu opt ani, toți credeau că va muri, dar ea este pe deplin sănătoasă și profesează și astăzi ca asistentă medicală. De ce? Pentru că a fost vindecată de Domnul Isus Hristos. Ea este cea care l-a adus pe bărbatul de care vă spun. Noi puteam să-i dăm un număr de ordine pentru rândul de rugăciune, dar nu-l puteam chema în rând, aceasta fiind alegerea suverană a lui Dumnezeu. Înțelegeți? Noi împărțim numerele de rugăciune, dar strig numerele care-mi vin în minte; acei oameni fiind aleși de Dumnezeu, pentru că sunt călăuzit de El de la ce număr să încep. Nimeni nu știe care numere vor fi strigate; Billy, fratele Wood și frații care-i ajută, nu știu cine va fi ales. Nici chiar eu nu știu ce numere voi striga. Eu vin în adunare și aleg la întâmplare, ori oamenii nu înțeleg aceasta.

În

ultima seară, în timpul adunării a fost adus aici un bărbat. Era așezat pe spate, pe o targă și încerca să se miște, iar eu primit o vedenie în care Domnul arăta că a fost vindecat. Conform vedeniei, trebuia să merg să-l ating. Eu îl ascult întotdeauna pe Domnul și fac întocmai ce-mi arată El, așa că am

pornit spre el. Dar în timp ce mă îndreptam spre locul unde se afla acel bărbat, am văzut un alt bărbat plin de artrită. Boala era într-o stare foarte avansată, pentru că degetele și celelalte încheieturi deveniseră noduroase. În clipa când am trecut pe lângă el, bărbatul acela mi-a atins hainele, iar în clipa următoare, s-a ridicat din scaunul cu roțile și a început să sară înapoi și încolo. Desigur, voi știți că în hainele mele nu se află nimic care să-i poată vindeca pe oameni. Eu nu am nici o legătură cu vindecarea lor. A fost Ceva în care el a crezut și și-a pus nădejdea. Înțelegeți?

O săptămână mai târziu, bărbatul care fusese în scaunul cu roțile și primise vindecarea, era la volanul mașinii sale și a observat un bărbat care ara cu tractorul. Cei doi s-au recunoscut imediat: bărbatul din tractorul era bolnavul de pe targă. Ambii au coborât în vehiculele lor, s-au îmbrățișat și au început să-L laude pe Domnul pentru marele bine pe care li l-a făcut.

Prin intermediul bărbatului din scaunul cu roțile, care era prieten cu secretarul regelui Angliei, eu am fost invitat să mă rog pentru regele George, iar Domnul l-a vindecat de scleroză multiplă. Nu îmi mai amintesc prea bine cazul, dar am acasă o hârtie pe care am scris totul; am chiar și sigiliul regelui pus pe ea.

Fetița oarbă a primit vindecarea chiar în seara aceea. Felul în care binecuvântatul Domn Isus i-a redat vederea este fără îndoială miraculos. Sărăcuța, era atât de fericită! Acest caz a provocat multă agitație și a apărut în publicația „Noi, oamenii!” Cartea a fost tradusă în mai multe limbi și cuprinde articole despre știință, religie și altele. A apărut și în ziarul celor de la „Adunarea lui Dumnezeu” și în alte reviste în care sunt publicate cazurile de vindecare, dar lauda pentru toate aceste lucrări, l se cuvine Domnului Isus

L-am

auzit și pe fratele Boze spunând adineauri: „Oamenii au venit aici de la sute de mile depărtare.” Așa este. Eu primesc scrisori de la oameni care sunt cazați în hoteluri, pentru că vin din diferite părți ale țării, spunând: „Am venit de departe, pentru că copilul nostru este bolnav...” Apoi depun o mărturie. Poate a doua zi primesc o altă scrisoare care spune: „Domnul Isus m-a vindecat aseară, în timp ce mergeam acasă fericiți.”

Toate

aceste lucruri sunt atât de minunate! Domnul să fie lăudat pentru ele.

Observ

că în sală a mai rămas un singur scaun cu rotile, în care stă o fetiță. Soră dragă, nădăjduiesc că nu vei mai sta nici măcar o oră în scaunul acela, fiindcă Isus Hristos te-a vindecat și te-a ridicat de acolo. Mi-aș dori mult să pot face și eu ceva în legătură cu aceasta, de exemplu: să vin la tine și să te fac bine, dar nu pot. Și eu am acasă o fetiță de opt ani și mă gândesc cum ar fi dacă ar sta ea în acel scaun? Desigur, aș fi foarte fericit dacă Isus ar vindecat-o. Și aș fi foarte fericit dacă El te va vindeca și pe tine. Dar eu pot spune numai ceea ce îmi spune El, înțelegi? Roagă-te, fiindcă cred că este voia Lui să faci aceasta, iar dacă credința ta poate urca până la El, problema ta este rezolvată.

Și

mai este ceva: noi nu știm niciodată pentru cine de aici voi avea o vedenie. Poate o voi avea pentru cineva grav bolnav sau poate că aici va sta cineva care nu este atât de grav bolnav, și o voi avea pentru acela. Și s-ar putea ca cel grav bolnav să nu fie vindecat, iar cel mai puțin grav să fie vindecat.

Cu

câteva nopți în urmă am avut un caz. Toate persoanele implicate se află printre noi. Ei sunt de la colegiul de aici și mi-au scris o scrisoare în care spuneau: „Frate Branham, am încercat să te contactăm prin toată țara, pentru fata care a dispărut în urmă cu un an sau doi.” Cam așa suna scrisoarea lor. FBI au

renunțat la caz, spunând că sigur a murit. Ea a plecat de acasă din cauză că a fost implicată în trafic de droguri, și tot ce se știe este că a plecat împreună cu un bărbat. Tinerii de la colegiu se gândeau că eu aș putea să mă rog, iar Domnul îmi va da o vedenie în legătură cu ce s-a întâmplat.

Aici

se află oameni din diferite locuri. Gândiți-vă la ceea ce ați văzut sau i-ați auzit pe alții vorbind cu privire la ceea ce spune El că se va întâmpla și cum se împlinește de fiecare dată. Din aceasta puteți vedea că nu fratele vostru face aceasta, pentru că eu sunt doar un om.

În

ziua aceea am avut o mulțime de cazuri pentru care m-am rugat: copii bolnavi, oameni necăjiți, etc., așa că m-am rugat până la ora 11.00 seara, apoi m-am dus la culcare. Pe la 3.30-4.00, m-am trezit și m-am gândit: „Oare de ce mă trezește Domnul acum?” M-am ridicat, am aprins lumina, am citit un capitol din Biblie și am așteptat puțin. Pentru că nu s-a întâmplat nimic, m-am întins puțin, dar când am privit în sus, am văzut o femeie care mergea. Era îmbrăcată cu un costum maro-stacojiu, avea părul de culoare roșu închis și era atractivă. Femeia zâmbea și mergea spre casă.

M-am

gândit că era în legătură cu ceva ce voia Domnul să arate. Când s-a lumina de ziuă, tânăra care a trimis scrisoarea, a sunat-o pe soția mea. Atunci am înțeles că vedenia era în legătură cu cazul relatat în scrisoare.

Femeia

cu părul roșu închis, care se îndrepta spre casă era fata din scrisoare. Cât de minunat este Domnul! În dimineața aceea, am văzut tot timpul în fața mea un copilăș. Am sunat la biroul colegiului, iar ei mi-au citit toate scrisorile pe care nu mi le-au trimis.

„O, Doamne, oare unde o fi copilașul acela?”

Singurul lucru pe care-l știam era că acel copilaș avea cam cinci luni, cancer la ambii ochi și se afla în Kentucky. Și El îmi spunea tot timpul: „Este vorba de un copilaș!” Pentru că n-am mai avut nici o altă vedenie, mă tot întrebam unde o fi copilașul acela. Tot ce știam era că este vorba de un copil.

Apoi

mi-am amintit că în urmă cu două săptămâni, când eram în Tabernacol, o fetiță mi-a șoptit: „Roagă-te pentru surioara mea!” „Aceasta este fetița păstorului Ledford, un evanghelist baptist”, m-am gândit în continuare. Eram sigur că ea mi-a spus acele cuvinte, așa că am căutat numele lui în cartea de telefoane și l-am sunat. Dar nu era acasă. Am sunat la birou, iar secretarul mi-a zis:

„Păi,

s-a căsătorit cu o fată de aici din oraș.” Cred că se numea Thompson sau ceva de felul acesta... Jackson... Da, da, cred că Jackson. Mi-a dat numele tatălui ei: Thomas Jackson, așa că am sunat și am zis:

„Sunt

fratele Branham. Nu aș vrea să credeți că am probleme mintale, dar...”

„De

ce spui asta, frate Branham?” a spus femeia care a răspuns.

„În

dimineața aceasta, în ultimele două ore, am tot văzut un copil care stătea în fața mea. Apoi mi-am amintit de nepoțica ta, fetița păstorului Ledford, care mi-a șoptit că surioara ei este bolnavă. Așa se face că mi-am zis: „Duhul Sfânt mă avertizează că acela este copilul din fața mea.”

Când

a auzit aceasta, ea a început să plângă și a spus:

„Frate

Branham, eu te cunosc foarte bine, pentru că vin la biserica ta.”

„Eu

nu sunt tot timpul acolo, de aceea nu-i cunosc pe toți cei ce vin în Tabernacol.”

„Înțeleg”,

a spus ea, după care a continuat: „Cât de minunat este Domnul! De zece zile, copilul este conștient doar pe jumătate, iar medicii au renunțat la el și au spus că nu se mai poate face nimic. Este internat în spital, iar azi dimineață i-au făcut o transfuzie de sânge. Nu au răspuns părinții ei la telefon, pentru că sunt la spital și așteaptă să moară în orice clipă.”

Eu

știi cum se face transfuzia de sânge la copii. Doctorii înfig acul în vena de la cap, de aici. Înțelegeți? Pentru copilaș este foarte dureros, dar numai acolo se poate găsi o venă bună.

Atunci

i-am zis: „Voi aștepta o oră, să se termine transfuzia, iar după aceea voi merge la spital”, dar femeia a început să plângă și a spus:

„Frate

Branham, cred că copilul...”

„Copilul

va trăi! Să nu te îndoiești de aceasta.”

„Oh, frate Branham”, a spus femeia, „cred din toată inima. Dacă tu spui aceasta, așa este.”

„Nu o spune pentru că așa am spus eu; spune-o pentru că am avut o descoperire, nu o vedenie. Eu am uitat de cazul acestui copilăș, dar Domnul a venit și a descoperit aceasta. Din pricina aceasta, m-am gândit: „Mă voi ruga pentru copil în ora care va urma, apoi voi merge la spital.”

O, prieteni, tatăl și mama copilului ne vor putea relata pe larg ce s-a întâmplat la spital. Când am ajuns la spital, mama copilului mă aștepta cu un zâmbet larg.

„Ești doamna Ledford, soția păstorului Ledford?”

„Da”, a răspuns ea, după care a adăugat: „Frate Branham nu-ți mai amintești de mine?”

„Cred că te-am mai văzut, soră.”

„Noi venim de multe ori la Tabernacol. De când ai plecat, soțul meu predică acolo.”

„Vă sunt recunoscător pentru aceasta”, am spus eu. Atunci am observat că începe să plângă, așa că m-am gândit: „Sigur s-a întâmplat ceva...”

„Frate

Branham”, a continuat femeia, „cu o oră în urmă am fost sunată de mama și ea mi-a spus că ai văzut ce s-a întâmplat în dimineața aceasta. Doctorii așteptau să moară în orice clipă, pentru că nu știau nici măcar ce este în neregulă cu ea. Au depistat că are diabet, deși are doar cinci luni, dar nu înțelegeau ce anume o face să fie doar pe jumătate conștientă. Eu i-am spus mamei că în inima mea am știut tot timpul că copilășul meu va trăi, iar când am intrat înapoi în salon, am găsit-o dând din piciorușe, cum fac bebelușii, și râzând. Acum aștept să vină doctorul Roby să-i facă externarea.”

Am

intrat împreună în salon, iar copilășul avea la gură o sticluță din care bea lapte. Când m-a văzut, mi-a zâmbit cu gurița aceea micuță și fără dinți, apoi și-a pus sticluța din nou la gură și a continuat să bea lapte. Mama lui a încercat să-i ia sticluța, dar nu i-a lăsat-o, ci a tras-o din nou la gură. Curând a venit doctorul, iar după ce l-a examinat, a zis: „Luați-l acasă pentru că nu are nimic.” Vedeți? Este bine să-L urmezi pe Duhul Sfânt. Ce bine ar fi dacă noi, creștinii, am sta doar liniștiți și nu ne-am pripit. Stați liniștiți, pentru că un Cuvânt al Domnului valorează mai mult decât zece mii de eforturi umane! Credeți în Domnul din toată inima voastră, pentru că El este atât minunat!

Este

sâmbătă seara, iar mâine dimineață vă veți trezi pentru școala duminicală.

(Cineva

spune: „S-ar putea mări puțin volumul amplificatorului? Mi-e teamă că frații din spate nu aud prea bine.”). Inginerul sau cel care se ocupă de el...

Acum

aș vrea să mergem împreună la Scriptură și să citim de acolo, deoarece credem că ne vom întâlni cu Domnul în Cuvântul Său. Credeți că Domnul este în Cuvântul Său? Întotdeauna.

De

obicei, noi rămânem trei sau cinci seri într-un loc, iar dacă va fi cu voia Lui, săptămâna viitoare vom pleca mai departe. Aș vrea să vorbim puțin și din Cuvânt, pentru că aceasta mă face să mă simt foarte bine.

Vom

merge în cartea Evreilor, capitolul 10, de unde vom citi câteva versete. Cu ajutorul Domnului, voi avea nevoie doar de 20-30 de minute. Nimic nu este pregătit dinainte, ci este doar călăuzirea Duhului Sfânt. Mie îmi place mult să citesc din Cuvânt, deoarece credința vine în urma auzirii Cuvântului lui Dumnezeu. Și Îl iubesc, fiindcă știu că este Cuvântul lui Dumnezeu pentru noi. Deci, **Evrei 10.1-3;11-14:**

„În

adevăr, Legea, care are umbra bunurilor viitoare, nu înfățișarea adevărată a

lucrurilor, nu poate niciodată, prin aceleași jertfe care se aduc neîncetat în

fiecare an, să facă desăvârșiți pe cei ce se apropie.”

Aș

vrea să subliniez cuvântul **„desăvârșit.”**

„Altfel,

n-ar fi încetat ele oare să fie aduse, dacă cei ce le aduceau, fiind curățați

o

dată, n-ar mai fi trebuit să mai aibă cunoștință de păcate?

Dar

aducerea aminte a păcatelor este înnoită din an în an, tocmai prin aceste jertfe...

**...Și,
pe când orice preot face slujba în fiecare zi și aduce de multe ori aceleași
jertfe, care niciodată nu pot șterge păcatele,**

**El,
dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat
pentru
totdeauna la dreapta lui Dumnezeu**

**și
așteaptă de acum ca vrăjmașii Lui să-I fie făcuți așternut al picioarelor
Lui.**

**Căci
printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce
sunt
sfințiți.**

În
seara aceasta aș dori să ne oprim la această minunată epistolă a apostolului
Pavel. Cercetătorii Bibliei nu sunt încă siguri cine a scris Epistola către
Evrei, dar eu cred că este vorba despre apostolul Pavel.

În
această epistolă, el încearcă să arate unele lucruri care erau mai mult sau mai
puțin folosite. Astfel, încearcă să arate că Legea este o umbră a lucrurilor
care aveau să vină, nu o imagine a acelor lucruri, ci doar o umbră a lor.

De
multe ori i-am auzit pe oameni citând Psalmul 23.4, care spune: „*Chiar dacă
ar fi să umblu prin valea umbrei morții...*” Dacă observați, nu este

vorba de o umbră neagră sau întunecată, ci este vorba de o umbră. Cuvântul „întunecat” nu apare deloc, ci scrie: „*valea umbrei morții*”. Pentru ca ceva să aibă o umbră are nevoie de un anumit procent de lumină. Dacă ar fi întunecat total, nu ar mai avea umbră. Deci: „*Chiar dacă ar fi să umblu prin valea **umbrei** morții...*”

Trebuie

să existe suficientă lumină ca să se poată forma umbra. Dacă în locul acesta ar fi întuneric total, nu ați mai putea vedea umbra mea pe amvon, dar pentru că există lumină, există și o umbră. Înțelegeți? Într-un anumit sens, moartea este neagă, dar ea este doar o umbră. Înțelegeți? „*Valea umbrei morții.*” Deci moartea trebuie să aibă și un anumit procent de lumină, ca să putem vorbi despre o umbră. Nu sunteți fericiți pentru că există lumină în vale?

Prieteni,

într-o zi vom trece toți pe acolo. Fiecare dintre noi străbatem drumul spre clipa aceea și fiecare bătaie a inimii noastre înseamnă o clipă mai aproape de acel moment. Într-una din aceste zile, ea va bate pentru ultima dată, iar atunci va trebui să trecem prin umbra morții. Dar suntem fericiți pentru că ni s-a promis că Steaua Dimineții ne va întâlni acolo pentru a ne lumina calea.

Și eu va trebui să trec într-o zi pe acolo, de aceea doresc să-mi pun viața la picioarele Domnului și să fac tot ce pot pentru El; și ceea ce pot face este să-L slujesc pe El și pe copiii Lui. Adevărul este că tu îl poți iubi pe El, atât cât îl iubești pe aproapele tău. Și eu îl pot iubi pe El atât cât vă iubesc pe voi; iar voi îl iubiți cât mă iubiți pe mine. Vedeți? Prin aceasta dovedim că suntem copiii Lui: prin faptul că ne iubim unii pe alții. Și îl slujim pe El, dacă ne ajutăm unii pe alții, pentru că Isus a spus: „*Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.*” (Matei 25.40). Deci, dacă ne dorim o binecuvântare de la Domnul, trebuie să fim noi înșine o binecuvântare pentru alții și atunci binecuvântarea se va întoarce asupra noastră. Este așa cum spune Biblia: „*Aruncă-ți pâinea pe ape, și după multă vreme o vei găsi iarăși!*” (Eclesiastul 11.1).

Acesta-i adevărul. Din experiențele vieții veți vedea că acesta este adevărul, pentru că fiecare va culege ceea ce a semănat. Așadar, să facem doar ce este bine. Vorbiți-i pe toți de bine și fiți buni, fiindcă atunci, oamenii care vor vorbi despre voi, vor spune numai lucruri bune și frumoase. Mai mult, în viața voastră vor veni o mulțime de lucruri bune.

Apostolul

Pavel vorbește aici despre o umbră și spune că „*Legea... are **umbra** bunurilor viitoare, nu înfățișarea adevărată a lucrurilor, și nu poate să-l facă desăvârșit pe închinător.*” (parafrizare). Apoi, el merge mai departe și arată ce este desăvârșirea.

Este

ciudat că oamenii își fac atâtea griji și spun: „Păi, eu sunt slab. Credința mea este mică și nu sunt un creștin prea bun.” Dar aceasta este exact ceea ce vrea diavolul să spuneți. Să nu aveți niciodată o mărturie negativă! Mărturia voastră trebuie să fie tot timpul pozitivă: „Sunt salvat și Îl am pe Domnul în inima mea.” Lăsați ca mărturia voastră să fie tot timpul pozitivă! Dacă sunteți întrebați: „Credeti în vindecarea divină?” Răspunsul vostru că fie întotdeauna: „Da, cred din toată inima.”

Să

nu permiteți niciodată ca vreun gând rău să vină în mintea voastră! Mărturia voastră, gândurile voastre, totul, trebuie să fie numai de bine; iar dacă simțiți că vreun gând rău încearcă să se cuibărească în mintea voastră, să nu-l întrețineți.

Poate

spui: „Păi, nu pot opri aceste gânduri rele să vină!” Aceasta sună ca mărturia fermierului care spunea că nu poate opri păsările să treacă pe deasupra fermei lui, dar le poate opri să facă cuiburi. Înțelegeți?

Așa

este și cu voi: într-adevăr, nu puteți opri gândurile care vă vin în minte, dar nu le întrețineți! Lăsați-le să treacă mai departe! Spuneți: „Isus Hristos este Salvatorul meu. Toate lucrurile îmi aparțin prin El, sunt ale mele, de aceea le voi mărturisi cu toată puterea mea!”

Domnul

te poate binecuvânta numai dacă mărturisești că El a făcut aceasta pentru tine, pentru că așa cum spune Biblia, El este „*Marele Preot al mărturisirii noastre.*” Este adevărat? Așa scrie în Evrei 3. Astfel, El poate face pentru noi doar ceea ce acceptăm, credem și mărturisim.

Dacă

va fi cu voia Domnului, mâine după-amiază aș vrea să mă concentrez asupra unui subiect care este pe inima mea, și anume: cum să-L primesc pe Domnul Isus. Sau poate ar fi mai bine s-o fac în timpul lecției de duminică după-amiază.

În

seara aceasta, voi vorbi despre **Lege**. Mulți sunt de părere că vărsarea sângelui în Vechiul Testament aparține Legii, dar nu este adevărat, pentru că jertfirea pentru păcat a fost înainte de darea Legii. Imediat după alungarea omului din grădina Eden, Abel a jertfit Domnului un miel, care Îl simboliza pe Isus Hristos. Astfel, el a luat un miel și l-a legat cu o funie... Poate în zilele acelea nu se cunoștea încă cânepa și nu știau să facă funii din ea. Dar poate a luat o viță de vie, a înfășurat-o în jurul gâtului mielului și l-a dus la altar, iar acolo a luat o piatră ascuțită și i-a tăiat gâtul cu ea. Sângele a început să curgă și mieluțul a murit. Ați văzut vreodată cum moare un miel? Este lucrul cel mai copleșitor și mai plin de milă pe care l-ați văzut vreodată. Mielul care a murit acolo, Îl simboliza pe Isus Hristos.

Ați

observat vreodată în Scriptură că Isus a fost „exilat” ca să zic așa? V-ați întrebat de ce El nu s-a născut într-o casă și pus într-un leagăn, ca toți

copiii? Isus Hristos S-a născut într-o iesle, pentru că mieii nu se nasc într-un leagăn, ci într-o iesle, iar El este Mielul lui Dumnezeu.

Abel

și-a dus mielul să fie jertfit, iar cu Isus S-a întâmplat la fel.

Când

Abel și-a jertfit mielul pe altar, inima îi bătea cu putere, făcând ca sângele să țâșnească afară pe trupul lui micuț; lâna i s-a înroșit și încet, încet bătăile inimii i-au devenit tot mai slabe, până când, în cele din urmă a încetat să mai tremure și a murit. Acest miel îl simboliza pe Isus Hristos la Calvar, rănit, cu buclele pline de sângele care se scurgea pe trupul Său, în timp ce El plângea într-o limbă necunoscută: „*Eli, Eli, lama sabactani?*”, adică: „*Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?*” (Matei 27.46). Da, Isus Hristos a murit vorbind în limbi. El era Mielul lui Dumnezeu și vorbea în același fel ca mielul lui Abel. Astfel, Abel nu a înțeles ce-i spunea mielul când l-a jertfit, așa cum nici cei care l-au răstignit pe Domnul Isus, nu au putut înțelege ce spunea Mielul lui Dumnezeu; dar El zicea: „*Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?*”

În Vechiul Testament, când un om păcătuia, trebuia să vină sub sânge, pentru că fără vărsarea de sânge nu exista iertare de păcate.

Cât de minunat, cât de izbitor este pentru noi acest lucru astăzi! Fără vărsare de sânge, nu există iertare de păcate. Nu contează la ce biserică mergi, la ce denominațiune, la ce organizație, cât de buni au fost mama și tatăl tău, totul este personal, este între tine și El. Astfel, pentru a primi salvarea, fiecare bărbat și femeie de aici are nevoie de un singur lucru: să accepte sângele lui Isus Hristos care a curs pentru noi. Nu este nevoie să studiezi teologia și nici să înveți rugăciuni, pentru că

iertarea păcatelor a venit prin vărsarea sângelui Său.

În Vechiul Testament, păcătosul care venea să aducă o jertfă pentru el însuși... trebuia să aducă un miel fără cusur (noi știm aceasta), pe întâiul născut al unei oi, și acel micuț trebuia să moară pentru păcatul lui.

Observați! Dacă un om făcea ceva rău, comitea adulter, lua Numele Domnului în deșert sau încălca poruncile, trebuia să aducă mielul la preot. Acolo, mielul era spălat, ceea ce simbolizează apa botezului, după care, omul își mărturisea păcatele, ce a făcut rău, păcatul pe care l-a comis, totul fiind trecut într-o carte de aducere aminte. Iar dacă se întâmpla ca acel om să înfăptuiască același păcat de două ori într-un an, era omorât fără milă. Dacă omul era prins comițând adulter, după ce a venit deja la preot și a oferit un miel pentru iertarea păcatelor sale, nu putea să mai ofere o altă jertfă pentru aceasta.

În Evrei 10.28-29 scrie: *„Cine a călcat Legea lui Moise este omorât fără milă, pe mărturia a doi sau trei martori.*

Cu cât mai aspră pedeapsă credeți că va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pângări sângele legământului, cu care a fost sfințit, și va batjocori pe Duhul harului?” Iar în capitolul 6 adaugă: *„...fiindcă ei răstignesc din nou, pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu și-L dau să fie batjocorit.”* Ei nu puteau s-o facă de două ori, ci trebuiau să aștepte până anul viitor, când urma să fie jertfit un alt miel.

Acum

aș vrea să fiți puțin atenți și să luați în considerare ceea ce voi spune. În capitolul 10 din cartea Evreilor, la versetul 26 scrie ceva. Întrebarea mea

este dacă v-ați gândit vreodată sau ați auzit pe cineva vorbind despre păcatul de neiertat. Mama spunea adesea că păcatul de neiertat este avortul. Cu alte cuvinte, dacă o femeie curma viața copilului din pântecul ei, înainte de a se naște, comitea un păcat de neiertat. Eu am crezut ani de-a rândul că acesta este adevărul, pentru că așa ne-a învățat mama. Ea nu era creștină, dar a auzit acest lucru și l-a crezut. Alții sunt de părere că păcatul de neiertat este crima: un om care curmă viața altui om, nu poate fi iertat niciodată. Dar după ce am început să citesc Biblia, am aflat că omul care omoară pe cineva, poate fi iertat. Totuși, să nu uitați că acesta este un lucru oribil.

Cu

puțin timp în urmă, la mine acasă a venit o femeie și mi-a zis: „Înnebunesc, frate Branham.”

„Dar

ce s-a întâmplat?” am întrebat-o eu. Atunci, mi-a povestit despre copilașii pe care i-a avortat chiar înainte să se maturizeze și să se nască, după care a adăugat: „Nu mai pot suporta plânsul copiilor; nu-i mai pot auzi! De fiecare dată când mă așez să scriu o scrisoare sau să fac ceva, simt niște mâini reci care îmi trec prin păr și îi aud...”

„Ce

seamănă omul, aceea va și secera.” (Galateni 6.7). Să nu uitați aceasta!

Trăiți

cum se cuvine! Trăiți drept! Mărturișiți-I Domnului păcatele, apoi nu mai trăiți ca înainte, ci mergeți mai departe trăind ca niște oameni adevărați, ca niște slujitori ai Domnului!

Când

Isus era pe pământ, într-o zi când a vindecat un îndrăcit mut și orb, o grupare

de oameni au zis: „Omul acesta nu scoate dracii decât cu Beelzebul, domnul dracilor!” (Matei 12.24), dar El le-a răspuns: „Oricine va vorbi împotriva Fiului omului va fi iertat; dar oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în cel viitor.” (v.32).

Vedeți? Răscumpărarea nu avusese încă loc, pentru că celula de sânge despre care voi vorbi imediat, nu fusese încă ruptă și Duhul Sfânt nu ieșise din ea, ceea ce înseamnă că cuvintele lor puteau fi încă iertate. Dar după ce a ieșit, acest lucru nu mai poate fi iertat:

*„Căci, dacă
păcătuim cu voia, după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămâne nicio
jertfă pentru păcate,*

*ci
doar o așteptare înfricoșată a judecății și văpaia unui foc care va mistui pe
cei răzvrățiți.*

*Cine
a călcat Legea lui Moise este omorât fără milă, pe mărturia a doi sau trei
martori.*

*Cu
cât mai aspră pedeapsă credeți că va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul
lui Dumnezeu, va pângări sângele legământului, cu care a fost sfințit, și va
batjocori pe Duhul harului?” (Evrei 10.26-29).*

Să
ne întoarcem acum la versetul 26:

„Căci, dacă

păcătuim cu voia, după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămâne nicio jertfă pentru păcate.”

Îmi

dau seama că în seara aceasta pot fi printre noi o mulțime de predicatori care pot fi mai mult sau mai puțin credincioși. Fraților, aș vrea să vă întreb ceva. Ce este păcatul? Dacă putem afla ce este păcatul, vom înțelege ce reprezintă el și ce se întâmplă dacă îl facem cu voia. Fumatul, băutul, adulterul, poftetele, etc., nu sunt păcate, ci sunt atributele păcatului. Tu faci toate aceste lucruri pentru că ești un păcătos.

Eu

nu sunt arminian, nici calvinist, însă cred că fiecare a avut o învățătură, o doctrină, dar necazul este că ei au părăsit cale și au căzut în mocirlă. Au rămas cu doctrina lor și nu au mai propășit, deși Biblia vorbește despre o cale, despre un drum.

Astfel,

tu poți fi pe cale, dar tot atât de bine poți fi și în mocirlă, de aceea Domnul ne cheamă și zice: „Veniți pe cale!” iar în Isaia scrie: „*Acolo se va croi o cale, un drum, care se va numi Calea cea sfântă: niciun om necurat nu va trece pe ea, ci va fi numai pentru cei sfinți; cei ce vor merge pe ea, chiar și cei fără minte, nu vor putea să se rătăcească.*” (Isaia 35.8). „Și” este o conjuncție care aici leagă cuvintele „cale” și „drum” (în limba română scrie: „o cale, un drum”). Astfel, calea pe care călătoriți este de fapt un drum. Biblia folosește cuvântul „cale” sau „calea”.

Fiți

atenți! „...*dacă păcătuim cu voia...*” Totul se rezumă la două variante: una dintre ele este **credința**, iar cealaltă este **necredința**, necredința fiind de fapt păcatul. Înseamnă că există un singur păcat, iar acela este necredința. Gândiți-vă că Isus a spus în Ioan 3.18: „*Oricine*

crede în El nu este judecat; dar cine nu crede a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu.”

Vedeți? Dacă nu credeți, nu aveți nici o șansă! Nu există nici o cale de mijloc, așa că: ori ești credincios, ori ești un necredincios!

Acum,

ce înseamnă să crezi? Ce este credința? „...credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.” (Evrei 11.1). Dacă crezi, vei duce o viață corectă și dreaptă, dar dacă nu crezi, poți merge pe calea de mijloc sau să trăiești într-un mod fățarnic; mai bine zis, poți juca rolul unui fățarnic și să te dai drept credincios. Dar dacă ești credincios cu adevărat, Domnul a creat o cale prin care îți arată că ești credincios. Astfel, Isus a spus:

„Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi;

vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.” (Marcu 16.17-18).

Dar tot El spune că cei ce „au fost luminați odată și s-au făcut părtași Duhului Sfânt...și care totuși au căzut, este cu neputință să fie înnoiți iarăși și aduși la pocăință”, pentru că „dacă păcătuim cu voia...”

Lăsați

ca aceste cuvinte să vă pătrundă: „...dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămâne nicio jertfă pentru păcate...”

Dacă

adevărul Scripturii ți-a fost prezentat într-un fel în care L-ai putut vedea, apoi din pricina popularității sau din alte motive de felul acesta, te întorci înapoi, pleci și nu vrei să mai ai nici o legătură cu El, treci linia dintre har și judecată. „...dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămâne nicio jertfă pentru păcate...”

Când

credinciosul venea la preot, își mărturisea păcatul, apoi aducea mielul. Ce tablou minunat avem aici! Preotul tăia gâtul micuțului, iar credinciosul își pune mâinile peste el în timp ce viața i se scurgea din trup și murea. În timp ce își ținea mâinile pe trupul mielului, credinciosul vedea cum se zbate în agonia morții, cum îi curge sângele pe blăniță și încearcă să behăiască. Vena jugulară îi era tăiată, iar în timp ce micuțul murea, tremura și începea să se înțepenească, păcătosul privea în sus, spre Domnul, și spunea: „Așa ar trebui să fiu eu, dar ofer acest miel pentru păcatul meu. El moare în locul meu.” Credinciosul știa că el este vinovat de încălcarea poruncilor Domnului și că trebuia să moară, pentru că Biblia spune: „...în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit.” (Geneza 2.17).

Când

își mărturisea păcatul, iar un miel nevinovat îi lua locul, credinciosul realiza că acel nevinovat moare pentru păcatele sale; stătea cu mâinile întinse peste trupul lui și simțea cum zvâcnește și tremură în timp ce moare pentru el, fiind conștient că el ar fi trebuit să stea acolo și nu acel miel nevinovat. Un înlocuitor nevinovat i-a luat locul, iar dacă până la sfârșitul anului disprețuia prețul plătit pentru el, și păcătuia din nou, era omorât fără milă.

Acesta

este un simbol minunat spre credinciosul de astăzi, care vine, crede, își întinde mâinile peste trupul lui Hristos la altar și își dă seama că toată agonia și suferința pe care a îndurat-o este din vina lui. În adâncul inimii, el se căiește cu amar și îi pare rău pentru că Hristos a trebuit să moară din cauza păcatelor lui. Și în timp ce stă cu mâinile întinse peste Mielul lui

Dumnezeu și se căiește, totul se schimbă în viața sa. Niciodată nu va mai fi același, pentru că El a luat toată osânda asupra Sa și a murit în locul lui.

Credinciosul

aflat sub Lege, care era doar o umbră a realității ce avea să vină, era iertat, dar mergea mai departe cu aceeași dorință de a păcătui. Să zicem că un om era prins comițând adulter și aducea un miel pentru păcatul lui. Mielul murea în locul lui, dar în clipa când pleca de acolo, omul avea în inimă aceeași dorință de a păcătui ca atunci când venise. De ce aceasta? Pentru că sângele mieilor, caprelor și țapilor, nu puteau îndepărta păcatul, ci doar îl acopereau. Acele jertfe erau doar o umbră, un prototip al lucrurilor bune care aveau să vină, pentru că viața din celula aceea de sânge era viața unui animal, al unui înlocuitor, și nu putea veni peste om.

Dar

în cazul acesta nu era vorba doar de viața unui animal, ci era Viața lui Dumnezeu. Dumnezeu cel desăvârșit a intrat în pântecul unei fecioare, în forma Duhului Sfânt. Creatorul însuși S-a ascuns într-o celulă de sânge, fără să aibă un tată pământesc, pentru că Maria nu a fost atinsă de nici un bărbat; deci era fecioară. Dumnezeu însuși a umbrit-o, sau mai bine zis, Dumnezeu a creat o celulă de sânge. Viața vine de la bărbat, nu de la femeie, femeia fiind doar incubatorul. Și dacă viața vine de la bărbat și Dumnezeu a jucat aici rolul părții bărbătești, Duhul Sfânt, Dumnezeu însuși a locuit în pântecul acelei fecioare, îmbrăcându-Se cu o celulă de sânge. O, vai! Credeți aceasta și veți vedea ce se va întâmpla cu ochii voștri orbi! Credeți și veți vedea ce se va întâmpla cu cancerul vostru!

Această

celulă de sânge a fost creată acolo de Dumnezeu însuși. Apoi a început să crească și să înflorească un trup, o viață, iar în cele din urmă S-a născut Fiul, Isus Hristos. Mai târziu, când sulița romană a străpuns pe cruce inima Sa sfântă, din pricina păcatului și a osânde care trebuia să vină peste noi, a rupt acea celulă de sânge, rupând în același timp și perdeaua de despărțire

dintre om și Dumnezeu, și l-a adus pe credincios în trupul Ființei Sale, prin vărsarea sângelui Său.

Sângele

animalului nu era sfânt, dar sângele lui Hristos era. Eu nu voi fi niciodată desăvârșit, și nici voi. În ochii voștri nu voi putea fi niciodată desăvârșit, așa cum nu veți fi nici voi în ochii mei, dar haideți să lăsăm aceasta deoparte. Cum arătăm însă în ochii lui Dumnezeu? Eu vă privesc ca pe niște oameni, ca pe niște frați, dar Dumnezeu vă privește prin sângele Fiului Său, vă privește ca pe niște răscumpărați. Nu este de mirare că Isus a zis: „*Voi fiți, dar, desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.*” (Matei 5.48). Tu nu ai nici un merit aici, pentru că Hristos este Cel care a făcut totul pentru tine.

Înțelegeți? Dacă binecuvântările ar fi continuat, noi nu am mai fi avut nevoie de jertfă.

Să mergem puțin mai adânc. Odată ce închinătorul a fost curățit cu adevărat, nu mai are dorința de a păcătui.

Sângele taurilor și al caprelor, viața din sângele lor, nu a putut face aceasta, pentru că era doar viața unui animal. Dar Viața care a ieșit din celula de sânge a Fiului lui Dumnezeu, nu era altcineva, ci Dumnezeu însuși care a venit jos în Hristos, pentru a împăca lumea cu Sine, cu marele IaHVeH. După înfățișare era un Om, dar în El nu era o viață umană, ci era Viața lui Dumnezeu. Biblia spune că noi suntem salvați prin Viața lui Dumnezeu, pentru că acolo nu a fost nici o parte bărbătească, ci doar Dumnezeu, iar El este Duh. Acolo nu a fost nimic firesc, sexual, ci era doar supranaturalul, de aceea Biserica Sa crede astăzi în supranatural.

Și

dacă un om își mărturisește păcatele, își întinde mâinile peste capul Mielului

jertfit, peste Hristos, și privește spre Calvar, nu mai poate fi același. Așa este. În Evrei10.14 scrie: „*Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți,*” sau curățați, prin sângele Mielului.

Privește

spre El, păcătosule! Nu încerca să fii mai bun, pentru că nu poți. Vino doar la El așa cum ești. Nu contează ce faci, pentru că orice ai face, nu meriți mai mult; de aceea, singurul lucru pe care poți să-l faci este să crezi în El... Și când faci aceasta, ești salvat. Oh, ce schimbare a avut loc în viața mea, de când Isus a intrat în inima mea! Și mă voi duce să locuiesc în acel Oraș de sus, pentru că Isus a intrat în inima mea. Ce diferență face aceasta! Îl oprește pe omul cel mai josnic, pe prostituată; merge la bețiv, la cel ce joacă jocuri de noroc, la milionar, la aristocrat, la membrul bisericii, etc., și le spune tuturor: „*Celui ce îi este sete îi voi da să bea fără plată din izvorul apei vieții.*” (Apocalipsa 21.6).

Priviți

cum, în Planul măreț al lui Dumnezeu, Isus a fost Mielul de jertfă ucis încă de la facerea lumii. Înainte ca marele Său gând să devină cuvânt, înainte de întemeierea lumii, Dumnezeu avea aceasta în planul Sale. Uitați-vă în grădina Eden. Dumnezeu nu ne-a pus niciodată aici ca să murim, ci ca să trăim. El nu ne-a pus aici ca să avem servicii funerare, ci ca să fim fericiți și bucuroși pentru totdeauna. Și chiar dacă păcatul a intervenit în acest mare plan, sângele răscumpărător al lui Isus Hristos a curățat totul și l-a înlăturat.

Știți

ce face sângele lui Isus Hristos cu păcatul mărturisit?

Voi,

femeilor, vă puteți imagina că aveți o sticlă cu înălbitor. Luați o sticlă cu cerneală și goliți-o în acel înălbitor. Ce se va întâmpla cu cerneala? Se va decolora, va deveni albă. Vedeți? Dar aceasta nu va afecta cu nimic

înălbitorul. Aceasta se întâmplă și cu păcatul mărturisit. Când este mărturisit, sângele lui Isus Hristos îi schimbă culoarea și devine alb, drept. De ce? Pentru că ești gata să recunoști și să accepți calea dată de Dumnezeu pentru salvare.

Nu

este de mirare că vechea Armată a Salvării obișnuia să cânte cântarea: „Ce poate spăla păcatul meu? Nimic, decât sângele lui Isus.” Nu faptul că aparțin unei biserici, nici faptul că am făcut un început nou, nici faptul că citesc mult, sau altceva de felul acesta, ci:

...

sângele lui Isus!

Ce

mă poate face curat iarăși?

Nimic,

decât sângele lui Isus.

Cât

de scump este sângele

Care

mă face alb ca zăpada?

Nici

un alt izvor, o altă fântână, nu știu

Decât
sângele lui Isus.

Eu
mă gândesc la El în seara aceasta. Gândiți-vă la cântecul de răscumpărare:

Prin
multe pericole, greutăți și ispite

Am
trecut deja.

Mila
este cea care m-a adus până aici

Și
mila mă va duce mai departe.

Gândiți-vă
la micuții copilași ai lui Dumnezeu din Eden, la Adam și Eva, care alergau fericiți prin grădină. Era atât de minunat! Nu existau boli, nici dureri de cap; nu exista nimic care să-i poată răni sau distruge, nimic care să-i îmbătrânească. Cum s-a simțit când Adam s-a trezit, în dimineața aceea, după ce Dumnezeu îi luase o coastă ca să facă din ea o femeie... Știu că un pictor grec, dar și alții, a pictat un tablou în care o prezenta pe Eva ca fiind o ființă oribilă. Așa ceva este greșit! Numai o minte decăzută și ordinară ar putea gândi așa ceva, iar mie îmi pare chiar rău pentru ei.

Eu
cred că Eva era cea mai frumoasă femeie care a existat vreodată pe pământ. O

pot vedea stând acolo, cu ochisorii ei albaștri și strălucitori ca stelele de pe cer, iar părul lung îi cădea în valuri pe spate. Ea este cea mai perfectă femeie care a existat vreodată pe pământ, pentru că Dumnezeu i-a dat lui Adam ce a avut mai bun.

Și

Adam a luat-o de braț și a spus: „*Iată în sfârșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea!*” (Geneza 2.23). Apoi, cu mâinile împreunate, s-au așezat amândoi înaintea Atotputernicului Dumnezeu și El a oficiat primul serviciu de căsătorie. Astăzi, acest serviciu sfânt este oficiat de orice magistrat beat. Așa este. Dar Dumnezeu este Cel care a oficiat primul serviciu de nuntă.

(Un bărbat vorbește în limbi).

Dumnezeu

este Duh Sfânt și El i-a adus pe Adam și pe Eva împreună în desăvârșire, în desăvârșirea lui Dumnezeu, în sfințenia Lui. Dar ce s-a întâmplat? Păcatul a intrat în această părtășie desăvârșită. Și ce a urmat? A stricat-o. Ce îngrozitor!

Aș

vrea să fiți atenți. Când a păcătuit, Adam a arătat lașitatea omului. Astfel, în loc să se arate și să mărturisească ce a făcut, a fugit și s-a ascuns. Și așa face omul până astăzi. Aceasta este metoda aleasă de oameni. În loc să vină și să-și mărturisească păcatele, preferă să fugă și să se ascundă de Dumnezeu. Ceea ce ar trebui să facă oamenii de pretutindeni este să vină și să-și mărturisească păcatele, în loc să încerce să le ascundă. Nu credeți că așa ar fi corect? Dar ce se întâmplă? Sunt lași. Da, oamenii sunt niște lași. Și ce s-a întâmplat în continuare? Domnul a mers prin grădina Edenului strigând: „*Unde ești, Adame?*” Vedeți? Adam s-a ascuns. Apoi și-a făcut un șorț din frunze ca să poată sta în fața lui Dumnezeu, dar acela nu a avut nici o valoare

înaintea Domnului. Atunci, Domnul a luat niște piei și i-a învelit cu ele, pentru ca Adam să poată sta din nou înaintea SA. Este adevărat? Dar dacă Domnul a făcut rost de niște piei, înseamnă că ceva a trebuit să moară ca să le poată lua. Vedeți, trebuia să fie o moarte. Ceva trebuia să vină și să acopere vina omului, iar acesta a fost Mielul pe care El l-a omorât pentru ei. Mielul era Isus Hristos, El era Mijlocitorul.

Deci

Dumnezeu le-a adus piei de miel, iar Adam și Eva s-au învelit în ele. Numai așa au putut păși în față și să stea înaintea Tatălui Dumnezeu.

Priviți

ce s-a întâmplat acolo. Aș vrea să-L lăsați pe Hristos în afară când priviți aici. Ei erau condamnați. Domnul l-a întrebat pe Adam: „De ce ai făcut aceasta?” Imediat, el a încercat să dea vina pe femeie și a zis: „Femeia mi-a dat.” iar femeia a spus: „Șarpele m-a amăgit!” Vedeți? Cei doi își pasau vina de la unul la altul. Însă fiți atenți ce a spus Domnul. Îl pot vedea pe marele IahveH stând deasupra lor în acel Stâlp de lumină, și vorbind cu Adam și Eva.

„Șarpe,”

a zis El, „pentru că ai făcut aceasta, nu vei mai avea picioare și te vei târî toată viața! Ești blestemat și vei mânca țărână!”

„Adame,

fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale, blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale; spini și pălămidă să-ți dea și să mănânci iarba de pe câmp. În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce.”

„Femeie,

pentru că ai luat viața din lume, tu vei aduce viață pe lume. *Voi mări foarte mult suferința și însărcinarea ta și dorințele tale se vor ține după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine.*” Dumnezeu nu a putut suporta acel lucru rău, pentru că El nu suportă păcatul.

Să

privim puțin cuplul acesta drăguț: Adam, cu umerii săi mari și puternici și cu părul atârând în jurul gâtului, iar Eva, probabil cu părul blond căzându-i în valuri pe spate și cu ochii albaștri. Dar trupul muscular al lui Adam tremura. De ce? Se întâmplase ceva... de aceea pe obraji îi curgeau lacrimi amare: Acum era muritor, trebuia să moară. Lacrimile care îi curgeau pe obraji picurau pe capul Evei și se amestecau cu ale ei... Făcuseră un lucru oribil... păcătuseră, iar Domnul le-a zis: „Plecați!”

Îi

pot vedea cum se îndepărtează din prezența Domnului și merg prin grădina Eden. Priviți-i cum merg cu capetele plecate și cu lacrimile șiroind pe obraji. Micuța Eva își ține brațele în jurul lui, iar el, de asemenea o ține cu brațele lui puternice și plâng tot mai tare pe măsură ce se îndepărtează din prezența lui Dumnezeu. Și în timp ce se îndepărtează, pot auzi zgomotul produs de pieile de oaie care se lovesc de picioarele puternice ale lui Adam.

Apoi

Îl pot auzi pe Dumnezeu, Cel ce umple eternitatea spațiul și lumina, spunând că totul s-a redus la opt litere: „DRAGOSTE”. Aceasta este singurul lucru, singura nădejde pe care o avem noi astăzi: Dragostea lui Dumnezeu. Nu-i de mirare că poetul a zis:

Oh,

dragostea lui Dumnezeu,

Cât

de bogată e, cât de pură!

Cât

de perfectă, cât de puternică!

Dragostea

Lui nu poate fi descrisă în cuvinte și nici măsurată. Dragostea este cea care a intervenit în grădina Eden, atunci când El a zis: *„Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.”* (Geneza 3.15).

Haideți

să schimbăm pentru o clipă tabloul și să mergem patru mii de ani mai târziu, la Ierusalim. Este în jur de 8.00 dimineața, iar afară se aude gălăgie. Toți strigă. Ce se întâmplă? Este o mare agitație și confuzie: cineva plânge, cineva fluieră, cineva râde. Haideți să dăm perdeaua timpului la o parte și să vedem ce se petrece acolo. Priviți! Pe stradă vine un Bărbat, urmat îndeaproape de doi răufăcători. El poartă în spate o cruce grea... „Cine este El?” îi întreb pe câțiva dintre oamenii aceia.

„Isus

din Nazaret, Impostorul, Vindecătorul divin, Cel care ne tulbură bisericile și învață lucruri pe care preoții noștri nu le pot crede. El este! Îl duc la Calvar și acolo Îl vor crucifica.”

El

pășește pe acele dale mari de piatră și în timp ce iese pe poarta cetății, crucea aceea mare Îl bate pe umerii răniți, alunecând în sus și-n jos...Și în timp ce mergea spre Calvar, am observat că El are doar o cămașă pe care apar pete tot mai mari de culoare roșie. Este pătată? Sau aceea este culoarea ei naturală? Nu, ea este albă. Dar atunci ce sunt acele pete? Să le privim. În timp ce El pășește spre Calvar, petele acele roșietice devin tot mai mari și

mai mari și mai mari, până când, la un moment dat se unesc formând o singură pată mare. Ce este? Sânge.

Când

ajunge la Calvar, se întâmplă ceva. Ce este? Al doilea Adam, Răscumpărătorul, Cel drept, sângerează pentru cei păcătoși ca să le șteargă păcatele. Oh, și aceasta în timp ce noi Îl scuipăm și dăm din cap spunând: „Eu am propria mea viziune cu privire la religie. Am propria mea religie și nu am nevoie de toate acestea!” Dar fără El ești pierdut, ești fără speranță, fără Dumnezeu, fără Hristos; ești în moarte și te îndrepti spre iadul pregătit pentru Satan și pentru cei păcătoși. Fără sângele lui Hristos, ești pierdut!

Domnul

a pregătit pentru tine o cale... Îl văd cum urcă pe deal cu crucea în spate, iar trupul Său slăbit se clatină într-o parte și-n alta. Curând începe să amețească, pentru că moartea Îl ataca tot mai insistent pe măsură ce se apropia de Calvar... De ce? Pentru că așa merita? Nicidecum! Ci pentru că dragostea pentru noi Îl ducea acolo.

Gândiți-vă

la ceea ce spuneau ei: „*Pe alții i-a mântuit; să Se mântuiască pe Sine însuși, dacă este El Hristosul, Alesul lui Dumnezeu.*” (Luca 23.35). Acea era o batjocură, dar El într-adevăr nu Se putea salva pe Sine, pentru că dacă ar fi făcut-o, nu ne-ar mai fi putut salva pe noi. V-ați gândit la asta? El era Tatăl. Amin. El era Tatăl Dumnezeu, Cel care Se jertfea pentru noi. De aceea, îmi place acel cântec, frate:

Când

tu încerci să-L faci doar un profet,

El

era mai mult decât un profet,

El

era Dumnezeu în trup de carne.

Ar

fi putut chema douăsprezece legiuni de îngerii. De ce nu a făcut aceasta? Nu putea din pricina noastră. Proprii Săi copii strigau și îi cereau sângele. Poți să îți imaginezi pe proprii tăi copii țipând și cerând vărsarea sângelui tău? Dacă i-ar fi condamnat, El și-ar fi condamnat proprii copii. Dar ce a zis? *„Să nu credeți că vă voi învinui înaintea Tatălui; este cine să vă învinuiască: Moise, în care v-ați pus nădejdea.”* (Ioan 5.45). Isus nu i-a osândit, ci a zis: *„Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!”* (Luca 23.34).

Pot să văd boldul morții care îl înțepa așa cum face o albină: îl înțepa pe aici, îl înțepa pe dincolo... și a murit ca un răufăcător. El n-a avut nici un păcat, dar toate păcatele lumii erau asupra Sa. Fiecare pată a păcatului, fiecare pedeapsă pentru păcat, fiecare lacrimă, fiecare durere de cap, fiecare dezamăgire, totul, atârna pe umerii Lui, de aceea boldul morții îl înțepa din toate părțile. Cum este posibil ca El să fie Dumnezeu? Pentru că El trebuia să ia un trup de carne, să se facă asemenea nouă, ca să poată primi înțepătura morții.

Voi știți cum arată o albină. Desigur, ea trebuie să aibă un ac ca să poată înțepa. Dar dacă înțepă, o poate face o singură dată, iar acela este sfârșitul ei. Când pleacă, acul rămâne înfipt acolo, nu poate să-l mai scoată afară.

Și moartea a avut un bold și toți erau cuprinși de frica ei, dar când acea „albină” a morții l-a înțepat pe Isus Hristos, pe Dumnezeu ascuns în acel trup de carne, boldul i-a rămas acolo și ea a rămas fără putere. Da, moartea nu îl mai poate înțepa pe credincios. Nu-i de mirare că Pavel a spus: *„Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?”... Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă*

biruința prin Domnul nostru Isus Hristos! (1 Corinteni 15.55+57).

Fără

vărsare de sânge, nu poate exista iertare de păcate. Legea era o umbră a lucrurilor bune ce aveau să vină, așa că fiecare miel care a murit sub Lege, arăta spre Mielul lui Dumnezeu care avea să vină să moară pentru noi. Iar prin puterea învierii, Dumnezeu a ridicat trupul Său dintre cei morți, pentru că nu era posibil să fie ținut de moarte. De ce? Pentru că David a spus: „...*căci nu-mi vei lăsa sufletul în Locuința morților și nu vei îngădui ca sfântul Tău să vadă putrezirea.*” (Fapte 2.27, Psalmul 16.10). Da, El L-a înviat a treia zi, pentru dreptatea noastră și ne-a dat făgăduința Tatălui: „Vă voi trimite pe Duhul Sfânt, care să rămână cu voi în veac; pe Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi.” (Ioan 14.16-17).

În seara aceasta, binecuvântatul Duh Sfânt este chiar aici, în puterea învierii, ca o confirmare a faptului că Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci, și că în El S-a împlinit fiecare simbol din Vechiul Testament, începând cu mielul jertfit în grădina Eden. Hristos a murit pentru păcătoși și pentru bolnavi.

Dumnezeu să fie binecuvântat pentru marea Sa bunătate și îndurare.

Soră,

El este același Dumnezeu și te poate vindeca și pe tine de varicele pe care le ai. Crezi aceasta? Accepți vindecarea ta? Atunci ridică-te în picioare și fii vindecată în Numele lui Isus Hristos, Mielul lui Dumnezeu, care a luat asupra Sa păcatul lumii.

Acolo

stă o femeie de culoare. Este creștină și se uită chiar la mine. Este o femeie simplă, neșcolată, dar îndurarea lui Dumnezeu este cu ea. Are cancer la sânul stâng, este adevărat, doamnă? Crezi că Domnul te poate vindeca? Crezi din toată inima?

Femeia

din spatele tău are probleme cu nasul și cu gura. Crezi că Domnul te poate face bine? Singurul lucru pe care trebuie să-L faceți este să-L primiți pe Domnul Isus Hristos și să credeți în El din toată inima, pentru că atunci veți primi tot ceea ce cereți.

Minunatul

Isus Hristos S-a ridicat, a înviat din morți, iar în seara aceasta este aici.

Cine este Cel ce face aceste lucruri?

Cine este Cel care cunoaște tainele inimilor voastre și îi cheamă pe oameni din audiență? Cine este Cel ce stă acolo ca un râu alb? Cine este? Viața care se afla în celula de sânge care a fost ruptă la Calvar.

Este

o Fântână umplută de sânge,

Ce

curge din rănilor lui Emanuel.

Când

păcătoșii vin sub acest izvor,

Își

pierd toate petele vinovăției.

Ticălosul
muritor se bucură să vadă

Fântâna
astăzi

Iar
eu, chiar dacă sunt mai josnic decât el,

Pot
să-mi spăl păcatele...

Credința...
văd acel izvor din rănilor Lui.

Dragostea
răscumpărătoare este cântarea mea

Și
ea va fi până în ziua morții mele.

Într-un
cântec mai nobil și mai dulce

Îți
voi cânta Ție, putere de salvare

Când

această sărmană, bâlbâită limbă

Zace

tăcută în mormânt.

Oh,

prietene păcătos, prietene decăzut și căldicel care nu ai venit niciodată sub sânge, n-ai vrea să vii în seara aceasta? Fântâna este deschisă chiar acum pentru tine, nu vrei să vii? Dacă Atotputernicul Dumnezeu a putut să ia un băiat neștiutor, care abia știa să scrie și care trebuia să exerseze să citească Biblia înainte să vină la amvon, dar care avea o inimă supusă Lui, știi că Își va arăta puterea în seara aceasta într-un asemenea mod încât va reda orbului vederea, surdului auzul, șchiopul va merge, etc., dovedind că Duhul Său cel Sfânt lucrează la fel ca atunci, pentru că Îl iubesc și cred în El. Credeți că El se va îndura de noi în timp ce stăm cu capetele plecate înaintea Sa?

Atotputernicule

Dumnezeu, ai milă de cei nevoiași în Numele lui Isus. Mulți dintre cei prezenți aici sunt bolnavi și necăjiți, de aceea, Te rugăm să-i vindeci. Printre noi sunt mulți oameni pierduți sau bolnavi spiritual. Ei au mers de la o biserică la alta, dintr-un loc în altul, încercând să găsească pacea, dar se pare că nu o pot găsi. Îngăduie-le să vadă că Duhul care a ieșit din celula de sânge, Dumnezeu însuși care este sigilat în acea celulă, este în seara aceasta în mijlocul nostru și este gata să-i ajute. Fă aceasta, Doamne.

În

timp ce stăm cu capetele plecate, mă întreb dacă este printre noi vreun păcătos, bărbat sau femeie, care ar dori să ridice mâna și să spună: „Frate Branham, roagă-te pentru mine, fiindcă vreau să-L primesc pe Domnul Isus.” Domnul să vă binecuvânteze. Peste tot sunt numai mâini ridicate. Cei de aici din partea dreaptă... dorește cineva să ridice mâna și să spună: „Amintește-mă și

pe mine.” Domnul să vă binecuvânteze.

Cineva

care este căldicel și indiferent, vrea să ridice mâna și să spună: „Frate Branham, eu am dorit întotdeauna să trăiesc ca un creștin adevărat.” Vrei să ridici mâna și să zici: „Roagă-te pentru mine, frate.” Domnul să vă binecuvânteze.

Plecați capetele și fiți respectuoși, vă rog.

Plecați-le toți, dacă credeți că în mijlocul nostru este Dumnezeu însuși. Eu sunt doar fratele vostru care vă iubește, de aceea am venit în seara aceasta aici. Nu vreau ca voi să aderați la vreo biserică, ci vreau să veniți aici, la ceea ce știu că este Adevărul. Mergeți la orice biserică doriți, dar nu uitați că eu vreau să fiți salvați; vreau să veniți la acest Izvor. Și dacă veniți la Isus Hristos, El vă va desăvârși pe toți cei care veniți la Izvorul care curge din rănilor Lui.

Aș

vrea ca cei care doriți rugăciune să vă ridicați în picioare. Păcătoșilor, vreți să vă ridicați și voi pentru rugăciune? cei care nu s-au ridicat, să stea cu capetele plecate, iar cei care sunteți în picioare, spuneți: „Doresc ca Domnul să aibă milă de mine, păcătosul!” Vreți să vă ridicați cu toții? Așa este. În ordine.

Toți

cei care nu sunt păcătoși, să se roage, pentru că toți creștinii s-au născut din nou în rugăciune. Domnul să vă binecuvânteze. Văd că s-au ridicat oameni cu părul sur sau alb, dar sunt și tineri cu părul negru și strălucitor, copii și adolescenți, toți mărturisind într-un acord că Îl primesc pe Domnul Isus Hristos ca Salvator personal.

Credeți

că Duhul Sfânt este aici și vă privește? Nu știe El că aceasta este voia Lui?

Voi,

cei căldicei, sau cei care nu i-ați acordat un loc în inima voastră, credeți că Dumnezeu va asculta rugăciunea mea pentru bolnavi? Și nu doar pentru ei, ci și pentru păcătoși? Ridicați-vă în picioare și spuneți: „Doamne, Tu îmi cunoști inima și știi că vreau să fiu născut din nou. În seara aceasta, doresc să fiu umplut cu Duhul Sfânt și să pășesc în Trupul lui Hristos. Eu vin prin intermediul acelei celule de sânge, Doamne, prin credință, și Te accept chiar acum.” Vreți să faceți aceasta? Vreți să vă ridicați în picioare pentru rugăciune? domnul să vă binecuvânteze. Rămâneți în picioare.

„Te

primesc acum, Doamne Isuse, fiindcă credința vine în urma auzirii Cuvântului lui Dumnezeu.”

Acesta

este cuvântul lui Dumnezeu, iar eu spun cu umilință că El a iubit atât de mult lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu. Fiul Său a murit la Calvar, iar sângele care a curs din trupul Lui, te-a salvat pe tine, păcătosul, și te-a adus înapoi, în părtășie cu Dumnezeu Tatăl.

Domnul

să vă binecuvânteze.

Mai

este cineva care dorește să se ridice și să se alăture acestui grup mare de rugăciune? Acolo... Domnul să te binecuvânteze, frate. Simt că mai sunt și alții. Așa este. Domnul să vă binecuvânteze.

Eu

nu sunt un fanatic și am încercat să vă arăt aceasta, iar Domnul a făcut la fel; dar mă întreb dacă nu mai sunt și alții care ar dori să se ridice. Poate spuneți: „M-am mai ridicat și cu altă ocazie.” Nu-i nimic. Vă rog să vă ridicați încă o dată. Ridicați-vă și spuneți: „Doamne, ai milă de mine!” Domnul să vă binecuvânteze.

„Tată,
ai milă de mine, acum.”

Rămâneți

în picioare toți cei care doriți să fiți amintiți în rugăciune, în timp ce această parte a serviciului se apropie de sfârșit. Stați în picioare, cu capetele plecate.

Bunul

nostru Tată ceresc, Te rog să îngădui ca toți acești oameni care Te acceptă ca Salvator, să primească mila Ta divină. O, Doamne, privește la această audiență și la bolile lor, la ceea ce sunt ei și vorbește inimilor lor. Tu îi vezi și pe cei care s-au ridicat și pe cei care ar fi trebuit să se ridice și Te rog să le vorbești doar Cuvântul. Iartă-i, Doamne! Iartă-le păcatele și fie ca sângele preaiubitului Tău Fiu, Isus Hristos, să-i curețe chiar acum de orice fărâdelege și să fie salvați spre gloria Ta.

În

timp ce stăm încă cu capetele plecate să cântăm împreună pentru un moment:

Când

vin la Râu, la sfârșitul zilei,

Când

ultimul vând al durerii a trecut,

Acolo
va fi Cineva care mă așteaptă

Să-mi
arate calea.

Nu
trebuie să trec Iordanul singur,

Nu
trebuie să trec Iordanul singur,

Isus
a murit pentru păcatele mele.

Când
voi vedea întunericul

El
mă va aștepta,

Nu
trebuie să trec Iordanul singur.

În
timp ce adunarea cântă, aș vrea ca cei care sunteți în picioare, să veniți aici
la altar, pentru un moment de rugăciune...

...

Văd Lumina care se mișcă pe deasupra oamenilor. Ce face El? Îi vindecă pe bolnavi, vorbește inimilor, etc. Dar ce ar putea face El dacă biserica nu L-ar lăsa? De când am început să vorbesc, au venit mai mulți oameni. Mai sunt și alții? Doar pentru un moment de rugăciune.

„Vreau

să fiu născut din nou. Eu sunt aici ca să-L accept pe minunatul Domn Isus, Fiul lui Dumnezeu, Mesia. În ordine.

Tată,

Te rog să-i binecuvântezi pe oamenii care stau aici la altar, respectuoși, mărturisindu-și păcatele și

mulțumindu-Ți pentru că i-ai iertat. Tată, Tu ai spus să-i lăsăm să vină pe

toți cei ce doresc să facă aceasta și ai mai spus că „*Nimeni*

nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl.” (Ioan

6.44). „...și pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară, ci Eu îl

voi învia în ziua de apoi” și îi voi da Viață veșnică.

Tată, aceasta o spune Cuvântul Tău și eu cred aceasta și

Îți sunt recunoscător. Rămâi peste audiență în timp ce fratele nostru cântă,

iar oamenii se roagă în Numele lui Isus. Amin.

Rămâneți

în rugăciune, în timp ce fratele nostru cântă strofa următoare.

Amin.

- **Amin** -